

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE
ROMÂNE, DIN BUCUREȘTI

REDACȚIA:
Arhiepiscopia Bucureștilor
Secția culturală

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ
ABONAMENTUL:
Pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an;
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei.

ADMINISTRAȚIA:
Arhiepiscopia Bucureștilor
Secția economică

PREA CUCERNICILOR ARHIMANDRIȚI, EGUMENI, PROTOPOPI, PREOȚI,
CÂNTĂREȚI ȘI TUTUROR BUNILOR CREȘȚINI, CARE AU FELICITAT DE SF.
SĂRBĂTORI ALE NAȘTERII DOMNULUI ȘI ANUL NOU PE I. P. SF. PATRIARH,
D. D. DR. MIRON, LE TRIMITE MULȚUMIRILE SALE, DORIRI DE MUNCĂ
SPORNICĂ ÎN VIA DOMNULUI ȘI PATRIARHICEȘTI BINECUVÂNTĂRI.

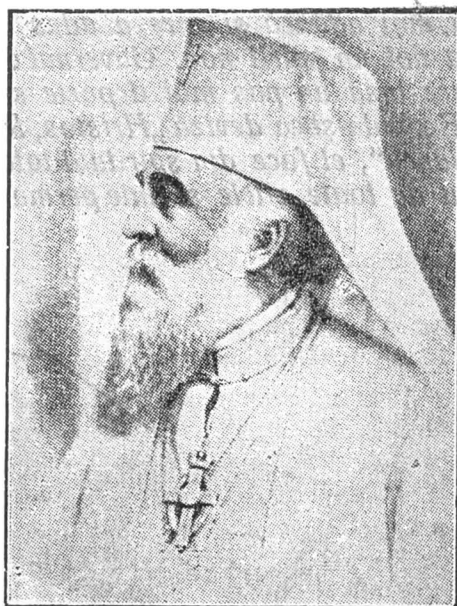

RENAȘTEREA SPIRITUALA A ROMANISMULUI PRIN TAINELE ȘI LUMINILE BISERICII CREȘTINE

Scrisoarea adresată de
I. P. S. Patriarhul Dr. Miron Cristea
tuturor PP. SS. Ierarhi din țară.

În urma demisiunii guvernului prezidat de dl. Gh. Tătărăscu, M. S. Regele a încredințat frânele cârmuirii unui guvern prezidat de dl. Octavian Goga, având la departamentul Cultelor, ca Ministru și colaborator, pe dl. Profesor universitar Păr. Dr. I. Lupaș.

Cu prilejul Anului Nou, care a coincis și cu instalarea D-Sale la departamentul respectiv, Domnul Ministru al Cultelor ne-a adresat scrisoarea Nr. 34024 din 1937, pe care v'o alăturăm în copie și care cuprinde, în esență, atât programul noului guvern, în ce privește Biserica ortodoxă, cât și gândurile care însușesc în general pe noul conducător al departamentului Cultelor și Artelor. Acest program vă este de altfel cunoscut și din diferitele dări de seamă, care au apărut în presă, în legătură, fie cu instalarea guvernului, fie cu solemnitatea Anului Nou, cu care prilej,

I. P. S. PATRIARH MIRON CRISTEA.

atât M. S. Regele, cât și domnul Prim Ministru Octavian Goga au schițat în linii mari, dar precise, țintele urmărite de noul guvern, cât și mijloacele de realizare a programului său.

Când îndeplinim dorința domnului Ministru de Culte de a vă împărtăși tuturor — Prea Sfinților Chiriarhi, clericilor și credincioșilor Bisericii noastre ortodoxe — cuprinsul acestei scrisori, reamintim faptul că noul guvern s'a angajat în fața suveranului factor de a guverna călăuzit de deviza sa: „Dumnezeu, Rege și Națiune“ și a inaugura „o viață nouă pentru România“; iar domnul Prim Ministru Octavian Goga a afirmat între altele: „Credem mai întâi în renașterea spirituală a românismului prin tainele și luminile Bisericii creștine“.

Acest program înfățișând un pas nou și cu totul deosebit și în spirit pronunțat creștinesc, găsim trebuitor a releva aceasta și a vă aduce la cunoștință următoarele:

Toate guvernele, mai ales dela război încoace s'au arătat favorabile Bisericii noastre, dându-i unele sprijin material și moral în măsură mai mică, altele în măsură mai mare, mai ales în anii din urmă pentru care bunăvoință Biserica nu are a le aduce decât cuvinte de laudă și de recunoștință. Trăim într'o epocă de renaștere spirituală, care devine tot mai generală și mai adâncă și care a adus și în țară la noi un spirit nou. Guvernul de astăzi face însă un pas mai departe și hotărât. Făcându-și ca deviză „Hristos, Regele și Națiunea“, el face din spiritualitate crezul său de toate zilele și linie permanentă

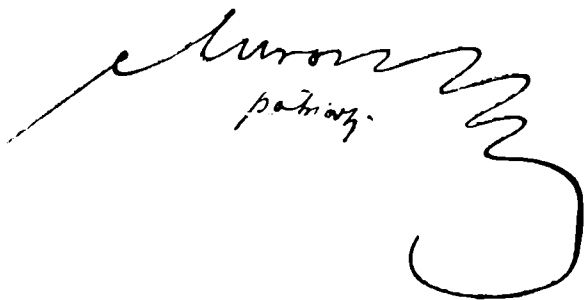
de conduită în toate actele sale de guvernământ.

Aceasta ne insuflă nouă ideia unei re-veniri la vechile, atât de Mine cât și de fruntașii Bisericii noastre mereu cerutele tradiții ale neamului, când „românismul etnic al poporului nostru — dela Voievod, Vlădică și până la opincă — s'au împletit cu credința Bisericii strămoșești într'o pânză spirituală, din care s'a format sufletul neamului întreg“ — și care nu-i permis a o destrăma; dimpotrivă trebuie întărită căci altcum ni se primejduiește însăși viața românească și viitorul neamului.

Acest lucru îndatorește Biserica noastră ca să-i dea tot sprijinul, spre a duce la un bun sfârșit programul său, care este și programul Bisericii în ce privește spiritualizarea izvorită din învățătura Mântuitorului Hristos, ca astfel cu sprijinul tuturor să poată întări, cât mai bine, așezămintele fundamentale ale Neamului, între care și Biserica ortodoxă să poată deveni tot mai mult forță morală în stare a-și îndeplini misiunea ei transformatoare de suflete, și prin ele de stări sociale, politice, economice.

Aducând aceasta la cunoștința P. S. Voastre, cu frățescă dragoste vă rugăm a lua cunoștință despre cuprinsul scrisorii sus amintite și a dispune ca atât urările de anul nou, cât și întregul ei cuprins, să fie împărtășit tuturor slujitorilor și credincioșilor de sub oblăduirea P. S. Voastre.

Primiți, vă rugăm, Prea Sfințite, ale Noastre întru Hristos frățești îmbrățișări.

SCRISOAREA D-LUI MINISTRU AL CULTELOR ȘI ARTELOR PROFESOR I. LUPAȘ CĂTRE I. P. S. PATRIARH D. D. DR. MIRON CRISTEA

Luând conducerea Ministerului Cultelor și Artelor, primul meu gând se îndreaptă în chip firesc către căpeteniile bisericilor creștine ale Țării noastre. Majestatea Sa Regele ne-a încredințat frânele guvernării pentru a realiza o operă de consolidare morală și de înălțare sufletească a Țării și Națiunii. Deviza noastră: „Hristos, Rege Națiune“ ne-a fost indicată ca temei de guvernare prin însuș cuvântul rostit de M. Sa cu prilejul depunerii jurământului și Noi, încălziți de acest înălțător îndemn regal, ne adresăm cu sufletul vibrând de această îmbărbătare către toți cei cu importante rosturi de îndrumare și răspundere din viața spirituală a milioaneilor de suflete creștine din cuprinsul României.

Vom activa cu toată energia în spiritul programului național-creștin.

Vrem ca la baza Statului român să fie așezat principiul spiritual al creștinismului.

Vrem ca Biserica națională să fie considerată ca suprema reprezentantă a forței generatoare de viață morală.

Vrem să impunem spiritului public ordine morală întemeiată pe doctrina evangheliei lui Hristos.

Vrem să reintegrăm Biserica noastră în permanenta ei misiune creatoare și purificatoare.

Vrem o preoțime luptătoare încadrată ca factor esențial în organizațiunea de Stat, conform tradiției românești și cerințelor etice ale unei temeinice așezări naționale.

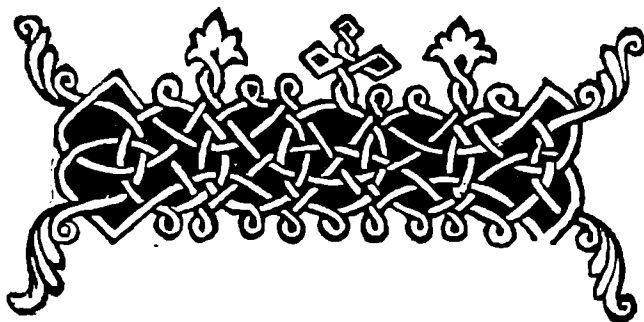
Creștinismul face parte organică din sufletul poporului românesc, care va primi deci cu inima deschisă și cu dreaptă înțelegere năzuințele pentru realizarea, programului nostru, chemate a contribui să întărească credința în inimi și să consolideze Biserica noastră națională, care este temelia vieții spirituale a României.

Vom avea în acelaș timp neîntreruptă solitudine pentru toate celelalte biserici creștine pentruca împreună să ne apropiem de idealul regenerării morale a tuturor fiilor, credincioși în Hristos, ai scumpei noastre Țări. Le cerem însă tuturor, ca o condiție sine qua non a oricărei colaborări, identificarea deplină cu idealurile sfinte și permanente ale României. Această indentificare nu trebuie să fie o simplă supunere pasivă, ci o convingere vie care să se manifesteze prin fapte, pentrucă, după cuvântul Scripturii, credința fără fapte moartă este.

În speranța că pentru opera la a cărei realizare am fost chemați prin încrederea Majestății Sale Regelui Carol II vom avea întregul sprijin devotat al I. P. S. Voastre, rog pe bunul Dumnezeu să vă hărăzească an nou fericit plin de îmbelșugate roade duhovnicești. Binevoiți a împărtăși aceste urări de anul nou tuturor slujitorilor și credincioșilor Sf. Biserici de sub oblăduirea Prea Fericirii Voastre.

IZBÂNDĂ!

Ministru al Cultelor și Artelor
PROFESOR I. LUPAȘ

A N U L N O U

Incet, incet, se desfășoară timpul, ca un ghem uriaș, al cărui început se pierde în adâncimi de neguri. Cu sufletul veșnic nemulțumit de frământătorul „azi“, alergăm grăbiți pe cărările intortochiate ale vieții, după amăgitorul „măine“, fără să observăm că ne urmărește cu privirile de ghiată, neschimbatul „ieri“. Anii vin și trec ca pasările călătoare, sau mai bine zis, vremea stă pe loc și trecem noi, ființe muritoare, afundându-ne pe veci în câmpia eternului necunoscut.

Se creștează însă pe răbojul lumii vârstele. S'adaugă unul la vârstă și se scade unul la viață. Neîntreruptul joc al lumilor din univers. Un an plin de frământări, plin de suferințe, un an îmbătrânit pe plaiul lumii sbuciumate, se stinge în veșnicie. Un an de care odinioară se legau mari și frumoase speranțe, îl alungăm ca pe o zdreanță netrebnică, în întunericul adâncului.

Moșneagul îmbătrânit pe marea vieții noastre de sbucium, se duce plin de zile și păcate. În urma lui, cântându-i veșnica pomenire, s'arată sburdalnic „Anul nou“ plin de speranțe, de visuri și bucurie.

Și an după an se strecoară, fugărindu-se către câmpia nemișcatului trecut.

Dar vremea e amăgitoare. Acelaș timp, încătușat în obezile pământestilor măsurători, se perindă pe dinaintea noastră, bătrânul an, pe care îl alungăm departe în zări, se adapă la izvorul făcător de minuni al zilei de întâi Ianuarie, spre a reveni an tânăr, nou și purtător de veselie. Și tocmai în faptul acesta constă marea însemnătate a noului an.

Vremelnica noastră tinerețe sboară ca un vis fără speranță de revenire. Peste negrele plete începe să cadă bruma prevestitoare de zile mohorite. Pe nesimțite ne apropiem de

amurg și dincolo o poartă se deschide, poarta nopții eterne.

Pierdut în nemărginire, umbră călătoare în depărtările adânci ale spațiului infinit, către cine te vei îndrepta și cine îți va orândui calea și locul, suflet rătăcitor, decât Acel ce ți-a dat ființa?

Dar în frământarea zilelor de azi, noi uităm pe Acela care poartă în mână cumpăna lumii și a vremurilor. Timpul veșnic reîntinerește, noi îmbătrânim și ne stingem încărcăți de ani și de păcate.

Ultima zi din an — cel puțin — ar trebui să fie un moment de reculegere sufletească, de revenire către Dumnezeu.

Să îngropăm în neființă pe anul vechi, al vinovatelor dorințe și anul nou să ne găsească înnoiți sufletește.

Dacă din adâncimi de suflet plini de hotărîre, am serba anul nou ca pe un moment de adâncă primenire sufletească, atunci lumea ar fi mai fericită și întunericul de păcate s'ar transforma în dumnezească lumină de fapte bune.

O, an nou!, oază binecuvântată în pustiu trist al sufletelor noastre. Coboară peste lume iubirea și armonia și îndreptează pașii omenirii suferinde către limanul sfânt al mântuirii.

Coboară pacea binecuvântată peste lumea cuprinsă de duhul nebuniei și al pustirii, stinge focul din Răsărit și din Apus, care amenință lumea cu cea mai formidabilă catastrofă și vino în mână cu ramura de maslin a înfrățirii popoarelor pământului.

Iar neamului nostru, adă-i, an nou, credința de altădată și unirea sufletească, atât de necesară, în cumpăna acestor vremi turburi.

Preotul ȘTEFAN FLORESCU
Frumoasa-Teleorman

OAMENI DE PE LA NOI IN ISTORIA NEAMULUI ROMÂNESC

PATRIARHUL MIRON CRISTEA

Revista din Ardeal, care apare la Târgu-Mureș, cu numele «*Jar și Slovă*» scrie în nr. său din 1937, următorul articol:

Pământul intră în istorie prin gloria frunților ridicate din huma lui.

Dacă Elada n'ar fi dat omenirii pe un Omer, ori pe un Platon, desigur că Lord Byron nu s'ar fi gândit niciodată să moară pentru desrobirea pământului elen.

Atena va fi pe veci legată de numele lui Pericle, Cartagina de al lui Hanibal, Roma de al lui Cezar, Franța de al lui Napoleon, Italia de al lui Dante, Anglia de al lui Shakespeare, Germania de al lui Goethe, Rusia de al lui Dostoievski.

Pământul din care nu s'a ridicat nici o frunză de lumină, pământul pe care nu s'a svârcolit spiritul niciunui om ales, va rămâne întotdeauna un pământ sterp pentru istorie, anonim, un simplu nume geografic lipsit de orice semnificație și de orice conținut istoric.

Noaptea și tăcerea vecinică îi va fi stăpână!

*

Cum stă pământul românesc în fața acestei probleme?

Desigur, noi n'am dat lumii încă nici un Dante, nici un Napoleon și nici un Dostoievski.

Ne-a lipsit pentru aceasta acea atmosferă prielnică ridicării celor meniți să dăltuiască veacurile, ne-a lipsit libertatea, singura stea sub lumina căreia oamenii se pot înălța către cer.

Totuși, încă acum două veacuri și jumătate, bătrânul cronicar, Miron Costin, scriind istoria, exclama plin de mândrie și de mulțumire:

«*Nasc și la Moldova oameni!*»

Iar, în 1921, la centenarul genialului Ion Brătianu, I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea, pe atunci mitropolit primat, complecta cu satisfacție pe bătrânul și nemuritorul cronicar:

«*Nasc și în Țara Românească genii creatoare, în toate domeniile vieții politice, culturale, sociale și economice.*»

Incontestabil că cei înșirați cu această ocazie

de Marele Arhiepiscop, «*începând dela Nichita Românilor, cel ce a sădit sămânța evangheliei lui Hristos în inima poporului nostru până la Varlaam, Dosofteiu și Veniamin Costache ai Moldovei, până la Teodosie Veștemeanul și Grigorie cel Mare ai Țării Românești, până la Sava Brancovici și nemuritorul Andrei Șaguna ai ortodoxiei din Ardeal; Buzzești și toți marii generali din timpul lui Mihai Viteazul, ca Radu Calomfirescu, Banu Manta, etc., Udriște Năsturel din vremea lui Matei Basarab, frații Cantacuzino din vremea lui Șerban Cantacuzino și Constantin Brâncoveanu. Așa sunt în timpul mai nou Mihail Kogălniceanu, N. Bălcescu și frații Golești, Lascăr Catargiu, Brătianu și alții*», ca și toți cei cari s'au ridicat de atunci încoace, fără a se putea măsura cu un Shakespeare sau Goethe, au fost totuși purtătorii de gând și de faptă ai unui pământ și ai unui neam care, prin tăria brațului și lumina minții lor, a străbătut veacuri multe de obidă și de sbucium.

Și tot ca Miron Costin și ca I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea putem și noi spune, nu numai în ceea ce privește Ardealul, ci chiar și pentru miezul acesta de țară, dela izvoarele Mureșului și până în largul câmpiei ardelenice:

«*Nasc și la noi oameni!*»

Am dat și noi istoriei neamului câteva minți cari au străfulgerat întunecul, câteva brațe cari s'au ridicat pentru a frânge lanțurile asupritoare, câțiva creiatori în țara astăzi liberă.

Mureșenii noștri pot spune cu mândrie:

«*De pe la noi sunt oameni cari au intrat în istoria neamului!*»

Petru Maior, George Șincai, Al. Papiu-Iliarian, C. Roman-Vivu, N. Petra Petrescu-Moșul, Virgiliu Onițiu, I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea, sunt în primul rând ai noștri.

*

Revista aceasta de *jar și slovă* tinerească și românească, apărută în acest miez de țară va-

lahă, pentru a sprijini lupta pentru cultura și arta românească, își deschide paginile pentru a ridica din când în când în slava luminei pe toți aceia cari, născuți sau veniți pe pământul acestui ținut au fost, în anumite momente și epoci, făuritori de istorie: arhieriei și cărturari, mucenici și eroi, apostoli și creiatori, oameni cari strălucesc la loc de frunte în istoria țării, iar numele, osârdia și sângele lor s'a împletit pe veci cu acest pământ.

Unii au clădit aici lăcașuri de închinare și învățătură, alții au scris cărți de seamă, alții, însfârșit, au deslănțuit acțiuni mărețe, ori au pierit în chip năprasnic.

Viața și gloria lor au înălțat acest pământ în istoria neamului. Ei sunt contribuția acestei regiuni la marea istorie a neamului.

Inchinarea în fața operii lor, în fața amintirii lor, în fața mormintelor lor, e o datorie de onoare și de conștiință.

I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea, în aceiași cuvântare la centenarul lui Ion Brătianu, spunea în fața mormântului marelui bărbat politic:

«Mormintele oamenilor mari trebuie să fie ca o școală creatoare de energii pentru generațiile tinere ale neamului nostru. La aceste morminte îngenunchierea însemnează înălțare, rugăciunea creștinească însemnează reculegere și înseninare, iar adevărata recunoștință este ca o mireasmă, care răcorește sufletele și îndrumă spre ideal și muncă».

*

Incepem dar cu însăși I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea, fiindcă I. P. S. e una din cele mai simbolice și mai caracteristice figuri ale întregii noastre istorii, și, în același timp, una din mândriile neegalabile ale acestui ținut.

Prin opera și prin îndemnul ce seamănă pretutindeni, I. P. S. S. este astăzi unul dintre cei mai mari și mai desăvârșiți pedagogi naționali.

În marea luptă ce se dă dela un capăt la altul al țării pentru a creia poporului român acea conștiință și acea putere care să-l facă să dea peste cap toate piedecile ce stau în calea dezvoltării noastre firești, și pentru a-l face să pună mâna pe biciul curățitor, glasul I. P. S. S. s'a ridicat ca un tunet cutremurând inimile românești până în adânc.

Răspunsul dat de I. P. S. S. în privința problemei jidovești e însăși răspunsul categoric pe care națiunea română, lămurită perfect asupra

pericolului iudeu, îl dă în acest moment istoric.

Iată cum judecă I. P. S. S., după ziarul «Curentul», problema jidovească:

Sunt orașe și ținuturi întregi, unde nimic nu mai e românesc, decât sărăcia, mizeria cea mai neagră, «umbra spinului». Îți vine să plângi de mila bietului popor român, cărui îi stoarce și măduva din oase.

DATORIA ROMÂNILOR

A ne apăra, este o datorie națională și patriotică, iar nu «antisemitism».

A nu reacționa, a nu activa spre a scăpa de această plagă, înseamnă a fi niște lași, indolenți și a ne duce de vii la groapa și pieirea ce ne așteaptă.

EVREII ÎȘI AROGĂ DREPTURI NEPERMISE

«Toate popoarele din lume, fie primitive, fie civilizate, s'au văzut silite în cursul timpurilor a-și câștiga un petec de pământ, o țară, o patrie, după trebuința și puterea lor, pe care au apărat-o de toți dușmanii, cu sângele celor mai buni fii ai lor. Au curățat-o prin munca lor, de toate bălăriile și sălbăticiile, au prefăcut-o în pământ roditor, pe care îl cultivă cu brațele lor, în sudoarea feței lor, în dogoarea arșitei soarelui și a vijeliei văzduhurilor și scot roade pentru traiul lor și pentru susținerea așezămintelor obștești.

Unde e scris că numai dv. evreii aveți privilegiul de-a trăi pe spinarea altor popoare, și pe spinarea noastră, a României, ca niște paraziți?

Unde-i scris că nouă nu ne este îngăduit a simți cum ne sugeți vлага poporului și creștinului, până e silit să-și părăsească casa și vatra părintească și să iee «frunza 'n buze și lumea 'n cap»?

Unde-i scris că noi n'avem dreptul a ne scutura de această primejdie, ca de orice paraziți?

E DESTUL PĂMÂNT ÎN LUME ȘI PENTRU EVREI

Deci logic și sfânt. Aveți organizații puternice, — le-a spus I. P. S. Patriarh, — aveți bani câți vreți, aveți legături mondiale, aveți pricepere, aveți istețime, știți exploata orice situație, aveți destule calități și posibilități, ca să vă căutați și găsiți undeva un loc, un pământ, o țară, o patrie, încă nelocuită de alții. Colonizați-vă, așezați-vă acolo, munciți pământul, asudați la muncă grea, ca toate celelate popoare.

Trăiți, ajutați-vă, apărați-vă și exploatați-vă unii pe alții; dar nu pe noi și pe alte popoare, cărora cu rafinările etnice și talmudice le duceti și acaparați tot belșugul». («Curentul» din 19 August 1937).

De altfel această atitudine a I. P. S. S., care a surprins pe unii dintre politicienii noștri vâriți până peste urechi în întreprinderile jido-vești, nu e câtuși de puțin nouă.

Tot așa se exprima I. P. S. S. și înainte cu 40 de ani dând alarma în fața acestei primejdii:

«Cedând terenul de sub picioare, am dat străinilor ocaziune să prindă rădăcini și să ne exploataze, ducându-ne adeseori la sapă de lemn.

«Terenul pierdut trebuie recâștigat. Lucrurile, «cu care vedem că se îndeletnicesc veneticii, trebuie să le luăm noi în mână. Pentru meseriile «ce le au, trebuie să creștem oameni din sânul «nostru, ca dela ai noștri să ne putem împlini «toate necesitățile traiului. Ne mai fiind Românii avizați a trece pragul străinilor, aceștia «vrând-nevrând vor da îndărăt și cu timpul se «vor duce de unde a venit...

«Nu avem cuvinte de a înfiera pe aceia, cari «dau mâna cu asemenea venetici, ajutându-i în «năzuințele lor. Ajungă-i blestemul lui *Emine-scu*:

«Cine a îndrăgit străinii, etc.»

«Pe cât de mult dispreț merită străinii, cari «exploatează fără inimă pe bietul țaran, pe atât «de multă laudă se cuvine acelora, cari ostenesc «ocrotind interesele bietului român și ușurându-i soarta, care zilnic devine tot mai vitregă».

(«Telegraful român» nr. 94, 1879).

Adăogați la toate acestea viața de nesfârșită luptă a I. P. S. S., luptele de sub stăpânirea maghiaro-habsburgică, opera săvârșită în România Mare, și veți vedea răspicat de ce socotim pe I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea un strălucit pedagog național — un Pestalozzi al bisericii și națiunii române.

*

Arhiereul venerabil pe tamplele căruia s'a înpletit cea mai frumoasă cunună a ortodoxiei românești, *patriarhatul*, Înaltul Regent din anii 1927—1930, s'a ridicat dintr'o modestă familie țărănească.

Strămoșii săi, vrednici ciobani și plugari, sunt originari din comuna Deleni (Potoc) din județul Mureș, de unde, în secolul al XVII-lea, în urma persecuțiilor Baronului Keménj, unul din

acești aprigi strămoși, *Vasile Cristea*, a fost silit să se mute în Toplița-Română.

Bunicul său după tată, *Ioan Cristea*, a avut deasemeni mult de îndurat din pricina ungurilor. Părinții săi *George* și *Domnița*, au fost iarăși oameni de seamă în această regiune.

I. P. S. Patriarhul s'a născut în *Toplița-Română* la 18 Iulie 1868, primind din botez numele de Ilie. Școala primară a făcut-o în satul său natal, iar clasele liceale la Bistrița și la Năsăud.

În clasa VIII (1886-87) a fost președintele societății de lectură «*Virtus Romana Rediviva*».

Încă din acest timp se ocupă în deaproape cu literatura și publică chiar câteva încercări literare în revista «*Familia*».

În toamna anului 1887 se înscrie la seminarul teologic al mitropoliei din Sibiu, fiind și aci, în anul ultim, președinte al societății culturale «*Andrei Șaguna*».

Carierea publică pe care și-o va înălța spre atât de înalte culmi, și-a început-o ca învățător în *Orăștie*, în 1891.

În anul următor este trimis de Mitropolitul Sibiului Miron Romanul, să studieze literele și filosofia la Universitatea din Budapesta.

În acest timp ia parte activă la toate manifestările studentești, colaborând adeseori la ziarele «*Tribuna*», «*Dreptatea*», «*Telegraful*», «*Gazeta Transilvaniei*», etc., și luând cu prilejul procesului Memorandului, în 1894, o dârză atitudine națională.

La 18 Mai 1895 este declarat doctor în filologia modernă, prezentând ca teză de doctorat un studiu asupra lui Mihail Eminescu.

Reîntorcându-se la Sibiu, e numit pe ziua de 1 Iulie 1895 secretar al consistoriului mitropolitan, în 1898 director al ziarului «*Telegraful Român*», iar în 1902 asesor consistorial, călugărindu-se apoi și luând numele de Miron.

La 21 Noemvrie 1909 a fost ales episcop al Caransebeșului, iar în 16 Aprilie 1910 confirmat.

La 1 Decemvrie 1918, după marea adunare de la Alba-Iulia, a fost delegat împreună cu P. S. Episcopul Iuliu Hosu, și cu Alex. Vaida și Vasile Goldiș să ducă Regelui Ferdinand I actul unirii Transilvaniei cu patria mamă.

La 18 Decemvrie 1919 a fost ales Mitropolit primat al României cu 435 voturi din 447.

La 1 Noemvrie 1925 a fost investit Patriarh al României.

Prin actul dela 4 Ianuarie 1926, desființat la

8 Iunie 1930, a fost numit Regent alături de A. S. R. Principele Nicolae și Gh. Buzdugan.

I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea are astăzi vârsta de 69 ani.

Acestea sunt datele scurte ale unei biografii mari.

Dar datele acestea, puține și simple, cuprind între potecile lor viața unui mare om.

Pentru a porni, ca simplu copil de țăran dela Toplița-Română, cu cioareci și suman, fără neamuri suspuse, numai cu zestrea sădită de Dumnezeu în sufletul tău, pentru a ajunge apoi Patriarh și Regent, înseamnă că ești, desigur, o culme între culmi.

I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea, e una dintre aceste culmi, greu de egalat chiar și într-o istorie în care strălucesc atâtea figuri ridicate din clasele cele mai de jos ale națiunii.

Dacă ar fi să caracterizăm numai prin câteva cuvinte personalitatea și opera I. P. S. Sale, am putea să-l considerăm drept un mare luptător și un mare pedagog național.

În această smerită închinare nu urmărim să expunem uriașa operă bisericească săvârșită de I. P. S. S., pe care nu noi suntem chemați să o judecăm, ci numai, pe cât ne ajută puterile, înțelegerea și spațiul, să spicuiem câteva din ideile de neclintită actualitate semănate de I. P. S. S. pe teren cultural și național.

I. P. S. S., este unul din spiritele cele mai pătrunzătoare ale culturii noastre, un cărturar cu orizonturi largi, vaste, cu adânci resurse de orientare, simțind limpede care este rostul și sensul culturii și artei române.

Din scrierile I. P. S. Sale se vede perfectă Sa familiaritate cu cele mai grele probleme cărturărești și artistice, năzuindu-se întotdeauna să le integreze în albia spiritului național.

Vastă cultură teologică, literară, filosofică, istorică și economică, altoită pe o bogată inteligență și pe un viguros talent literar, a făcut din Patriarhul Miron Cristea, un scriitor și un gânditor de mari proporții.

Stilul și limba scrierilor Sale, ca și a cuvântărilor, e într-un tot stilul și limba unui poet filosof.

Pentru I. P. S. S. cultura și arta nu sunt altceva decât elemente pentru consolidarea neamului, pentru perfectă lui unitate, pentru încordarea sa spre idealul veșnic: puterea, strălucirea, gloria, mântuirea în fața lui Dumnezeu.

Literatura, teatrul, muzica, pictura și arhitectura trebuie să evidențieze spiritualitatea neamului, originalitatea lui, caracteristica lui; oglinzi în care să se reliefeze sufletul românesc.

În același timp arta și cultura trebuie să fie puternice mijloace de idealizare a vieții, degajându-se din ele acea atmosferă morală prielnică unei bune conviețuri omenești.

Iată de exemplu cum vede I. P. S. S. rolul teatrului:

«Între așezămintele de cultură ale unui popor, teatrul național trebuie să ocupe un loc de frunte, care, dacă teatrul e bine condus, poate să devină o școală din cele mai importante pentru creșterea și entuziasmarea maselor mari ale poporului: o școală, care, în general, ne nobilitează ca oameni: o școală, care ne evoacă și reprezintă faptele glorioase ale strămoșilor, înălțându-ne astfel conștiința și mândria națională și oțelindu-ne virtuțile cetățenești cu toate ramificațiunile iubirii de patrie și de neam; o școală care mai pre sus de toate contribuie la formarea caracterelor, fără de care nici un popor nu mai poate ajunge la creangă verde; o școală, care ne înfățișează viața idilică a poporului cu toate neîntrecutele noastre obiceiuri, datine și cu manifestațiunile ei caracteristice.

«Teatrul trebuie să mai cultive muzica, cântările și dansurile originale ale poporului, care sunt comori din cele mai prețioase ale României. Am face o greșală de neiertat, dacă n'am fixa, n'am cultiva și am lăsa să piară aceste însușiri admirabile ale poporului dela țară, pe care viața modernă din zilele de azi tot mai tare le surghiunește din satele noastre, odinioară atât de pline de farmec, de poezie și de viață idilică». (Dintr-o conferință ținută în 1911 la Blaj, cu prilejul adunării generale a «Astrei»).

Iar despre muzică, cu ocazia încheierii anului școlar la școala civilă de fete din Sibiu, în 1907, spunea următoarele:

«Pe cât de stricăcioasă poate fi muzica rea asupra dezvoltării sufletului tinerimii, atât pe de binefăcătoare este cântarea și muzica bună, aleasă. Om cu mintea la loc nu va putea tăgădui uriașa ei influență asupra dezvoltării și înălțării sentimentelor religioase și morale.

«Nu există alt mijloc, care să poată mângâia și înălța mai bine și mai cu succes inima copiilor

«lor și a celor mari ca imnurile de laudă și de preamărire a Dumnezeirii.

«Muzica și cântarea trezesc virtuți cetățenești, stârnesc și alimentează iubirea de patrie și sunt un izvor curat și foarte puternic de însuflețire națională.

...«Dacă maestrul Coșbuc a statornicit în «Doina» sa atât de frumos valoarea doinei, a cântecului românesc, dacă laureatul Octavian Goga ne spune că «privighetori din alte țări vin doina să ne-o asculte», cu atât mai vartos «acei, cari la noi cultivă muzica, au datoria a-și pune urechia la inima poporului, a-i asculta cântecele, a le fixa, a le perfecționa și nobilita cu mijloacele și forțele artistice, de care dispune azi arta muzicală, iar voi, iubite eleve, ca și noi toți, avem datoria a le învăța, a le deprinde cu mai multă plăcere ca orice».

Cine citește lucrarea I. P. S. S. «Iconografia și întocmirile din internul bisericii răsăritene», un volum de 300 de pagini, tipărit în Sibiu la 1905, rămâne uimit despre adâncile cunoștințe ce I. P. S. S. are asupra picturii, sculpturii și arhitecturii. În această lucrare I. P. S. S. face un aprig apel pentru creiarea, sprijinirea și însușirea stilului românesc religios.

În această chestiune I. P. S. S., comentând o lucrare de Dr. Barcianu referitor la «colectarea și introducerea modelelor țărănești în manufacturile femeilor din clasa noastră cultă», spunea:

«Eu însă merg mai departe, cerând aplicarea generală pretutindenea a motivelor naționale, creind astefl un stil românesc. Dându-mi-se o bună ocasiune în această privință, cu ocasiunea zidirii catedralei de la Sibiu, am stăruit — în calitate de referent și conducător al lucrărilor de pictură — pentru aplicarea cât mai bogată a motivelor românești atât în pictura decorativă, cât și la ornamentarea îmbrăcămintelor, acolo unde aceasta se potrivește. Înainte cu câți-va ani, când — în pertractările avute cu numeroși pictori și sculptori — am sulevat ideea aplicării motivelor originale românești în lucrările lor de concurs, am fost chiar ridiculizat și batjocorit de către mulți, dar convinși de succesul ideei, pe cari artiștii o aflau admirabilă, am «rămas rece» la toate observările zeflemizătoare, emenate dela oameni, pe cari îi țineam absolut de incompetenți, bine știind că nici o idee nouă nu prinde dintr'una, ci trebuie să-și facă pe încetul cursul său natural, până să cucerească terenul

ce i se părea la început atât de dușmănos. De când lumea au mai pățit-o mulți așa; dar cârtitorii au amuțit și ideea a triumfat, adeseori mult mai iute de cum a sperat cel-ce a dat-o». (Op. cit. pag. XIII).

*

Spațiul nu ne mai îngăduie să continuăm.

Rămân nepovestite atâtea lucruri de seamă.

Activitatea gazetărească a I. P. S. S., sfântă și curată așa cum se făcea gazetăria în Ardeal înainte de război, lupta crâncenă dusă sub regimul habsburgo-maghiar pentru salvarea bisericii și a națiunii române, legăturile întinse cu fruntașii politici ai vechiului regat, și în special cu I. I. C. Brătianu, lupta pentru consolidarea bisericii ortodoxe în România-Mare, înființarea Patriarhiei române, deosebita atențiune pe care i-o acorda marele Rege Ferdinand I și, în sfârșit, atâtea acțiuni cari caracterizează o epocă, un caracter, și o luptă.

I. P. S. S., a câștigat această luptă ridicându-se pe cele mai înalte culmi ale vieții noastre publice.

Iată cum judecă I. P. S. S. acest glorios urcuș:

«Mulțumirea mea n'a fost alta decât aceea, că pe unde am trăit, n'am trăit în zadar. Am lucrat.

Ridicându-mă în slujbele și demnitățile, pe care nu le-am visat, văd că sunt răsplătite prin mine vredniciile celor mulți din sânul cărora m'am ridicat» (În ședința Congresului național bisericesc din 1929).

SCRIERILE LITERARE ȘI BISERICESTI ALE I. P. S. PATRIARH MIRON CRISTEA.

1. Viața și opera lui Eminescu (Eminescu élete és műve), în limba maghiară. 1895. Tipografia Todoran, Gherla. 77 pag. Teză de doctorat în litere.

2. Alexandru Roman. 1825-1897. Material pentru biografia și activitatea lui. 1897 Sibiu. Tipografia archidieceșană. 31 pag.

3. Colecția de proverbe, maxime, asemănături și idiotisme. 1901. Tipografia archidieceșană. 297 pag.

4. Iconografia și întocmirile din internul bisericii răsăritene, cu 123 figuri. 1905 Sibiu. Tipografia archidieceșană 300 pag.

5. Biserica catedrală dela Mitropolia ortodoxă română din Sibiu. Istoricul zidirei. 1857-1906. În colaborare cu d-r. Ilarion Pușcariu și

Matei Voileanu. 1908. Tip. archidieceșană. 200 pag.

6. Rânduiala rituală a încoronării Regelui României. București. — Tipografia cărților bisericești — 20 pag.

7. Cuvântări și predici ale unui tânăr teolog, mai târziu cleric român în țară sub stăpânire străină. 1889—1909. Vol. I. Buc. Tipografia cărților bisericești, 382 pag.

8. Pastorale și cuvântări ale unui episcop român în țară sub stăpânire străină. Vol. II. 1923. Buc. Tip. cărților bisericești. 306 pagini.

9. Trei ani de propovăduire pastorală. Cuvântări ținute de I. P. S. Sa Dr. Miron Cristea, Mitropolit-Primat al României.

Editura «Cartea Românească» Vol. III. 1923. București 356 pag.

Datele din acest articol sunt luate din lucrarea regretatului *Ion Rusu-Abrudeanu: Patriarhul României, Dr. Miron Cristea* — București 1929.

*

Cititorule, dacă într-o zi îți vei simți sufletul obosit sau tulburat, dacă te vei simți căzut în grele neliniști și în amare remușcări, urcă pe valea Mureșului în sus, la Toplița-Română, unde smerită și înconjurată de mireasma brazilor, se înalță mănăstirea Proorocul Ilie, ctitoria I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea, veghiată de călugări cucernici, sub temelia căreia își dorm somnul de veci părinții I. P. S. S.

«Această mănăstire este o relictă prețioasă a trecutului nostru ortodox, salvată dela peire de «I. P. S. S., și a cărei poveste este cuprinsă în «inscripția din jurul naosului:

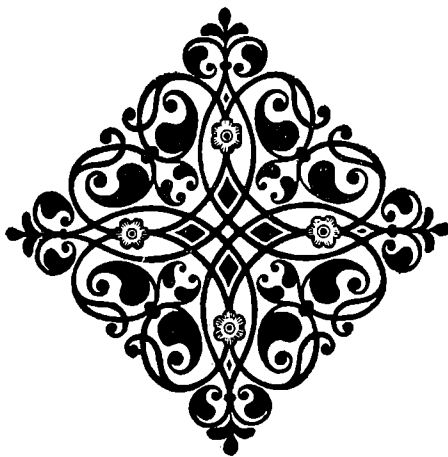
«Cu vrerea Tatălui și cu ajutorul Fiului și cu «săvârșirea sf. Duh s'au făcut această sfântă bi- «serică neunită în anul 1847, fiind împărat Fer- «dinand, cu blagoslovenia Prea Sfințitului *Vasile «Moga* dela Sibiu, protopop au fost *Zaharia Ma- «tei*, cu îndemnarea și cu osârdia preotului «*Gheorghe*, împreună cu fii săi preoții *Ștefan «și Ioan Ujică*:

«Iar înalt Prea Sfinția Sa Patriarhul *Miron*, «aducând aici această bisericuță din comuna ve- «cină Stânceni, a reclădit-o, a înfrumusețat-o «în zilele gloriosului rege *Ferdinand I* și a ur- «mașului său *Mihai I*, fiind episcop al Vadului «P. S. S. D. D. *Nicolae Ivan*, și s'a sfințit în anul «1928 cu hramul Sfântului prooroc Ilie, ca să «proslăvească în veci numele Domnului și să se «pomenească în ea ostașii români, căzuți pe stră- «moșescul pământ al Basarabiei, al Bucovinei «și al Ardealului, pentru desrobirea lor, hotă- «rându-i-se următorul destin:

«Să se dea mănăstirii o dezvoltare cât mai «mare, ca să reverse cât de multă mângâiere «asupra sufletului poporului român, să-l întă- «rească în credința strămoșiască, să-l lumineze «și prin munca călugărilor ei să facă cât mai «bune servicii Bisericii ortodoxe, reînviind viața «bisericească cu toate tradițiile și datinele ei, «care în Ardeal — în multe părți — s'au pierdut «după trecerea unor Români în altă lege».

Vei găsi acolo, cititorule, liniște și mângâiere, reazem sufletească și încredere în puterile tale.

Cei doi țărani, părinții I. P. S. S., ctitori ai bisericii, lângă care stă fiul lor Patriarh, și pe atunci și Regent, te vor face să crezi că la Dumnezeu totul e cu putință, și că prin muncă și demnitate toate porțile sunt deschise.

S E C T A T U D O R I S T A

Această sectă a început a se înfiripa prin luna Mai 1919 la biserica Sf. Ștefan — Cuibu cu barză — din București, sub conducerea fostului călugăr Dumitru Cornilescu, care mărturisește în scris că s'a născut din nou și și-a prefăcut din temelie viața și ființa în timpul războiului, pe când traducea Biblia, deși se hotărîse în chip solemn ca să slujească lui Dumnezeu ca monah, legământ, pe care nu l-a respectat, deoarece s'a însurat din dragoste pentru domnul — zice fostul monah — cu o femeie elvețiancă. Acest născut din nou se află acum în Londra, desigur nu în sărăcie de bună voie cum făcuse legământul.

Dumitru Cornilescu a stăruit cu mare grijă ca să convertească pe preotul de atunci Tudor Popescu, care era un bun element al bisericii creștine ortodoxe. După ce l-a hotărît la o viață cu Iisus și l-a făcut să repete că are un mântuitor personal și că păcatele îi sunt iertate, călugărul a inițiat pe Tudor Popescu în metoda de recrutare a naivilor pentru noua religie a mântuiților personal.

Se știe că Tudor Popescu rostea predici cu elocvență și îngrijite ca formă și fond. Aceste predici atrăgeau ascultători în număr din ce în ce mai mare. Când numărul ascultătorilor a ajuns culmea, călugărul regizor sfătuiește pe Tudor Popescu să îndemne lumea să vină acasă la el, Marția, unde se hotărau mulți să aibă un mântuitor personal.

Biserica nu mai era prielnică mântuiților personal pentru că în ea vedeau chipurile martirilor creștini, ale apostolilor și poate vreun mântuit personal ar fi întrebat pe regizor: Sfântul martir Gheorghe a fost mântuit? Întrebarea și altele ca aceasta ar fi pus în încurcătură pe cuviosul Cornilescu care se delecta cu sfinți ale căror chipuri nu sunt zugrăvite pe nici o biserică. Iată câteva nume: Spurgeon, C. A. Conkey, Pollock, etc.

Acasă la popa Tudor nu mai încăpeau cei cu păcatele iertate. Se mijlocește la Ministerul Instrucțiunii și se aprobă să se țină adunări în școala Cuibul cu barză, alături de biserică. Între timp mântuirea produce desgust și pentru frumoasele cântări bisericești și aduce dorințe sfinte pentru «cântece creștine». Cel care a umplut acest gol în sufletele nouilor născuți cine credeți că a fost? Cuvioșia sa Dumitru, care traduce prost 47 cântece protestante și învață pe copilașii lui Iisus să le cânte cu timp și fără timp.

În școala Cuibul cu barză, călugărul își face de cap. Ajunge mare predicator. «Ce faci tu cu păcatul tău? Ți sunt iertate păcatele? Ești un copil al lui Dumnezeu? Ai tu pace? Ești tu mulțumit? Unde mergi tu? De ce nu te hotărăști?»

La sfârșitul adunărilor unii rămăneau hotărîți pentru Domnul, ziceau ei, dar bieții oameni nu știau că se hotărîseră pentru călugăr și învățătura lui.

Este de mirare cum nu s'a găsit un singur creștin sau preot creștin ortodox să se ducă să răspundă întrebărilor călugărului: căruia îi era scârbă să semneze ierodiacon încă din 1920, deși aveau nevoie de rassă la convertirea sufletelor naive.

Dar nu numai de rassă avea nevoie călugărul prefăcut, ci și de taina pocăinții pentru a verifica prin prozelitul său Tudor Popescu câte suflete au păcatele iertate, dar bineînțeles nu prin mărturisirea păcatelor înaintea preotului, ci prin credință.

Tudor Popescu își verifică repede credința și conștiința și înlătură tot ceea ce era rugăciune către sfinți, modifică otpustul dela Sf. Liturgie, nu mai face proscomidia, etc. Parastase însă face. Și nu le face gratuit. Mai bine la praznic decât în pustie cu acride ca Ion Botezătorul.

Și astfel își fac de cap popa cu călugărul timp de patru ani.

A tradus Biblia și a tipărit părți din Biblie, Noul Testament. Broșuri multe și foarte ieftine, se răspândesc de cele mai multe ori gratuit. De unde bani?

Și tocmai după patru ani se învrednicește și autoritatea să întrebe pe popă și călugăr cu ce drept învață în chip protestant pe creștinii ortodocși. Dar nu se procedează cu energie. Insubreccții tot mai țin adunări.

Intre timp călugărașul smerit a spălat putina în Elveția să-și vândă potcapiul sau să-l pună pe mărăcine ca frate-său din poveste.

Zic unii tudoriști că nu de drag ar fi plecat din țară. În Elveția s'a însurat Domnul cu o elvețiancă.

Popa Tudor este chemat la consistoriu unde perorează admirabil doctrina lui Luther și de testă învățătura bisericii lui Hristos.

Este caterisit de consistoriu. Tudor Popescu nu este mulțumit cu sentința, pentru că încep a se clătina în credință copilașii lui Iisus și unii chiar părăsesc adunarea domnului Cornilescu et Popescu.

Tudor Popescu face apel la Sf. Sinod, care pe lângă întărirea caterisirii îl mângâie și cu excomunicarea la 2 Mai 1924. Cam târziu.

Totuși rămân organizați cum nu era biserica creștină ortodoxă. Au o revistă «Adevărul cre-

știn», biblia, noul testament, broșuri, broșurele, tablouri, versete pe cărți poștale, etc., etc., etc.

Acești preținși săraci cu duhul, nu sunt săraci la pungă.

Să trăiască Rala Kalimaki cu nume de româncă get-beget din neamul celor cari fericiră acest neam o sută de ani.

Cine mi-l ținea pe călugărul Dumitru Cornilescu la Stănțești Botoșani și-l îmbia la citirea lui Spurgeon și Conkey? Româncă Kalimaki și principesa Rala.

Tot prin milosârdia alteței sale s'a clădit *casă* de adunare în București în strada Carol Davila cu formă de statute ale societății «Trezierea» al cărei prezident prim a fost răposatul negustor E. Demetrescu-Mirea, care nu s'a născut din nou și n'a putut ajunge copil al lui Dumnezeu deoarece n'avea credință în eretici.

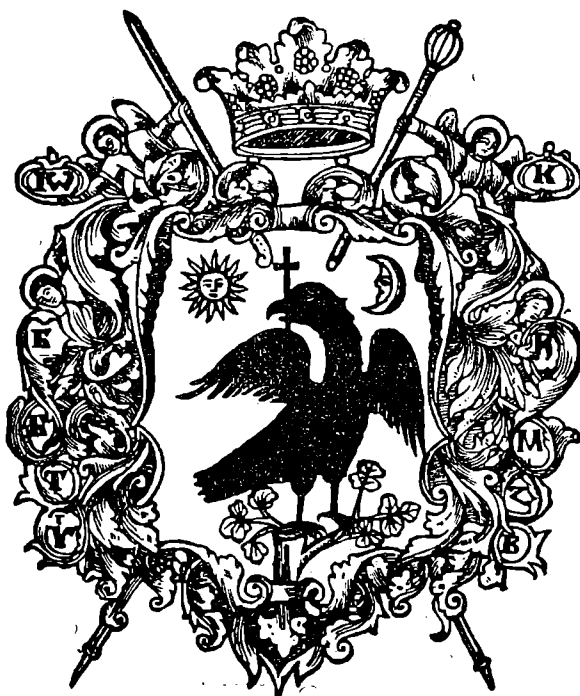
Această *casă* s'a făcut pentru Domnul, căci tudoriștii strâng comori numai pentru ceruri și în ea au cântat multă vreme cele 47 condace protestante și au chemat la mântuire până s'a închis catedrala Ralei.

În numărul viitor vom scrie despre felul cum recrutează suflete pentru domnul, în ce constă învățătura tudoristă și tot ce s'a scris de întreprinderea Cornilescu et Popescu.

Preotul misionar

NESTOR DUMITRACHESCU

Băile Vulcana

DESPRE BOGĂȚIE ȘI SĂRĂCIE

Bogăție și sărăcie sunt două cuvinte sau noțiuni cari, ca înțeles, sunt opuse una alteia.

Fiecare, însă, dintre ele cuprinde câte un dublu înțeles.

Bogăția are un înțeles material și altul spiritual; iar sărăcia deasemenea.

Înțelesul material al bogăției este cel care se poate vedea și cu ochii fizici și se poate pipăi cu mâinile. Este tot ce poate fi spre folosul omului ca să poată trăi și constă în: pământ de cultură, case, ori alte imobile, animale, pasări, mașini, unelte, bani, etc., etc.

Bogăția, însă, nu e ceva fix, ci variabil după indivizi. Mărimea și puținătatea bogăției se măsoară după puterea și de pricepere sau de muncă a individului.

Când cineva are o bogăție mai mică sau cu mult mică față de unul bogat sau foarte bogat, atunci acela se numește sărac.

Dar bogat și sărac, în adevăratul înțeles al cuvântului, nu este nimeni dintre oameni.

Bogat, în adevăratul înțeles al cuvântului, este numai Dumnezeu, întrucât El a creiat cerul și pământul, toate câte se văd și nu se văd și El este stăpân peste toate; iar sărac, după un cuvânt popular al Românului, este numai diavolul.

Ce este bogăția spirituală? Este totalitatea însușirilor bune cu care e dăruit fiecare om; iar sărăcie spirituală este atunci când un om este dăruit dela Dumnezeu cu puține sau foarte puține însușiri.

În ce constă bogăția sau sărăcia spirituală? În inteligență, simțire, voință, înțelepciune, pricepere sau putere de muncă, credință, curaj, entuziasm, devotament, răbdare, etc., etc.

Toate aceste însușiri pot fi sporite, dar și împuținate. Prin urmare bogăția și sărăcia spirituală variază ca și bogăția și sărăcia materială.

În orice caz, bogăția și sărăcia, fie după înțelesul material, fie după cel spiritual, sunt două daruri date omului de Dumnezeu pentru ca să poată trăi pe pământ, să fie de ajutor aproapei în nevoie, să câștige mântuirea sufletului și să slăvească pe Dumnezeu.

Când este bogăția un dar dela Dumnezeu? Când o folosim după porunca sau voia lui Dum-

nezeu. Dar care e voia lui Dumnezeu? Este aceea ca noi să folosim bogăția nu numai spre satisfacerea cerințelor noastre, ci și pentru ale altora.

Să dăm și altora: să mănânce, să bea, să-i îmbrăcăm, să-i îngrijim la caz de boală, să contribuim la ridicarea de instituții de binefaceri, școli, biserici, spitale, etc., etc.

Ar putea, însă, zice cineva: Dar, de ce să fiu eu obligat să dau din avutul sau bogăția mea și celui lipsit, sărac? Pentru că așa e porunca lui Dumnezeu și pentru că noi nu suntem stăpânii adevărați ai bogăției, ci suntem ca niște simpli administratori. Stăpânul adevărat și absolut al bogăției este numai Dumnezeu. Și dacă suntem administratori, noi nu putem înstrăina sau folosi averea stăpânului sau proprietarului, decât așa cum ne poruncește el, iar nu după gustul nostru.

Este ușor de înțeles acest lucru pentru cei ce cred în puterea Sf. Treimi, în învățăturile Domnului Hristos și ale Bisericii Sale.

Cei necredincioși, desigur, nu vor înțelege niciodată aceste adevăruri.

Intr'adevăr, în Sf. Evanghelie sunt o mulțime de exemple de unde putem înțelege cum trebuie să folosim bogăția.

«Fiți milostivi, precum Tatăl vostru cel din cer este milostiv!»

«Fericiți cei milostivi că aceia se vor milui!»

Deasemenea parabola samariteanului milostiv care a făcut milă cu cel căzut între tâlhari și porunca dată de Domnul Iisus Hristos unui tânăr: «Dacă vrei să fii desăvârșit, vinde-ți averile și le dă săracilor!»

Indeplinind aceste porunci, bogăția pentru om este un adevărat dar, este un bun mijloc pentru mântuirea sufletului.

Din nefericire, însă, în majoritatea cazurilor, bogăția e ca o piedică pentru mântuire, nu pentru că bogăția ar fi un rău în sine, ci pentru că felul ei de întrebuințare e rău, greșit.

Ca să mai dăm un exemplu din viața de toate zilele în această privință, cred că nu e nevoie.

Fiecare întâlnim, nu un exemplu, ci sute și mii, când bogăția este întrebuințată în chip greșit.

Însuș Mântuitorul Hristos constată acest lucru prin parabolele: bogatul căruia i-a rodit țar-

rina; bogatul nemilostiv și săracul Lazăr și pasagiul din Sf. Evanghelie cu tânărul bogat care doria să fie desăvârșit și căruia i s'a răspuns de Domnul să-și vândă averile și să le împartă săracilor, lucru ce tânărul n'a putut îndeplini.

Deaceea Domnul Iisus Hristos se adresează celor ce erau de față: «mai ușor e a intra funia corăbiei (cămila) prin urechile acului, decât bogatul întru împărăția lui Dumnezeu».

Cei săraci, e drept, prin sărăcia lor nu prea sunt expuși greșelilor. Sărăcia pentru ei e un mijloc a-și păstra sufletul curat. Ajută la purificarea sau spiritualizarea ființei omenesti.

Această remarcă o face chiar Domnul Hristos în parabola cu săracul Lazăr în privința sărăciei materiale, iar în predica după munte: «Fericii cei săraci cu duhul că a acelora este împărăția cerurilor!» Dar aceasta în privința sărăciei spirituale.

Dar sărăcia poate deveni o piedică pentru mântuire, când, din cauza leneviei, ești sărac sau când urăști pe cel bogat. Sărăcia nu trebuie considerată ca o sarcină greu de suportat. Ea trebuie primită cu bucurie, nu cu mâhnire. A te sinucide din cauza sărăciei, neavând răbdare s'o suporti, e un mare păcat. A fi sărac și a te duce la vecinul tău, care este bogat, să furi, nu mai poate fi un mijloc pentru mântuire. A fi sărac și a-ți da trupul spre desfrânare, să câștigi un ban, e deasemenea un mare păcat.

E mai bine ca cel bogat să nu uite niciodată pe cel sărac, iar cel sărac să muncească cu cinste, cu dreptate și cu voie bună și să ceară decât să alunece spre prăpastia păcatelor.

Pe nimeni să nu revolte faptul de ce unul are mai mult și altul mai puțin. În toate acestea nu este decât orânduire divină. Parabola talanților este dovada cea mai puternică despre împărțirea darurilor. Iar împărțirea darurilor se face după puterea de: înțelepciune, pricepere sau muncă.

Încă un lucru nu trebuie uitat. Nici cel bogat, dar nici cel sărac nu este scutit de a ajuta din multul sau puținul său pe aproapele în nevoie.

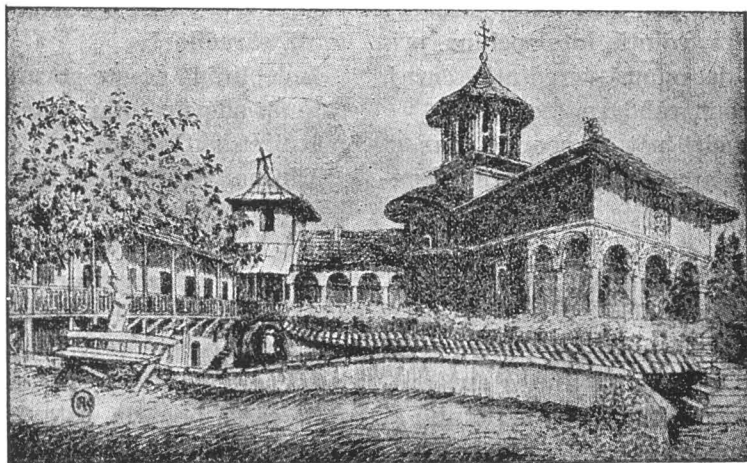
Bogatul să aibă convingerea că e obligat să ajute pe cel lipsit, nu numai din prisosul său, ci din tot ce are fie din bogăția materială, fie din cea spirituală.

Săracul să nu creadă însă, dacă are puțin sau prea puțin, nu trebuie să ajute. Văduva din Evanghelie doi bănuți a avut la viața ei, dar pe amândoi i-a dat.

Totul, deci, depinde de puterea iubirii creștine ce-ți stăpânește sufletul. La urma urmei, chiar dacă ai da și toată averea cuiva și dacă nu ai dragoste, n'ai făcut nimic. Și nu numai averea ta, dar chiar trupul să ți se ardă, dacă nu ai dragoste, tot nimic n'ai făcut spre mântuirea sufletului tău, spre mângâierea aproapelui și slava lui Dumnezeu.

Prin urmare, atât cel bogat cât și cel sărac să ia aminte și să se orienteze după învățătura Domnului Hristos și a Bisericii Sale și să nu greșească, ci să meargă numai pe drumul cel bun care duce la împărăția lui Dumnezeu.

Preotul AUREL I. CERNEA
Parohia Bărcănești-Prahova

Mănăstirea Govora

MINUNA LUI DUMNEZEU

Din cele mai vechi timpuri, românul a avut obiceiul ca să-și facă sf. cruce la tot pasul, rostind și cuvintele „Doamne, ajută-mi“.

Faptul acesta generalizat în popor, desigur că a fost verificat și a dus la convingerea generală că sfânta cruce este în adevăr „comoara creștinului“, după cum învață sf. cărți.

Un fapt petrecut în vara aceasta și anume în ziua de 7 Iulie, în satul Schitu Golești Muscel, dovedește odată mai mult că sf. Cruce este cu adevărat „armă asupra diavolilor“ și „comoară a creștinilor“.

Dar să lăsăm faptele să vorbească.

În partea de nord a județului nostru, s'a răspândit neghina sectei tudoriste, care între alte rătăcirii, are și pe aceea că nu-și mai fac sf. Cruce.

Intr'o zi frumoasă din luna lui cuptor, sătenii pe câmp se grăbeau să-și usuce fânul.

Pe la amiază însă un nor cenușiu se ridică dela miază noapte și în mai puțin de o oră a umbrit văzduhul, arătând că în curând va începe ploaia.

În adevăr ploaia a început și nu au lipsit nici tunete, fulgere și trăsnete. Rozorași cu cositura erau doi săteni Predoiu și Soare, acesta din urmă de câțiva ani lepădat de credința strămoșească și trecut în rătăcirea tudoristă. Văzând ploaia, două fete ale lui Predoiu s'au adăpostit sub un tufan cu frunza

deasă, la care a venit să se adăpostească și rătăcitul Petre Soare.

Dar pentru că cele două fete își făceau sf. Cruce oridecâteori fulgera și se aștepta un trăsnet, Soare nu a putut răbda ci a început a-și bate joc de sf. Cruce, zicând că e semn păgânesc și el n'a mai voit a sta lângă niște păgâne, ci a mers de s'a adăpostit la câțiva pași sub o clăiță de fân.

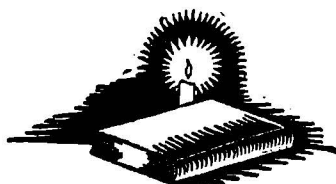
Fetele se închinau regulat și trăgeau cu coada ochiului la vecinul de alături care nu mai înceta cu bârfeala și gesturile desgustătoare împotriva sf. cruci.

Câteva minute au mai trecut însă și un nou fulger urmat de trăsnet a sguduit văzduhul.

Deodată fetele au început să țipe căci au văzut pe vecinul lor „scânteiat“ iar clăița de fân fumegând. — Au început să strige din răsputeri. — ajutor!! și venind alți oameni, au tras din foc pe „călcătorul celor sfinte“ căci „se purta ca un vrăjmaș al Crucii lui Hristos“, — Filipeni III vers. 18., — care era cât pe aci să fie mistuit de flăcări.

Creștinilor! faceți-vă sf. Cruce la tot pasul că ea ne păzește de duhurile necurate și de ceasurile rele.

Preotul ANASTASE BUCUR
Muscel.

STRANA DIN STÂNGA

Dela o vreme a amuțit. Nu scriu despre această lipsă din biserică spre a jigni pe cineva, nici ca să ies în frunte cu idei firoSCOASE, ci râvnesc în interesul superior al mântuirii sufletelor credincioșilor noștri, ca strana din stânga bisericii să se ridice din nou la cinstea ei de odinioară.

Rânduiala Sfinților Părinți ca slujba bisericească să se cânte antifonic sau alternativ, când în dreapta, când în stânga, este cea mai firească, cea mai înțeleaptă și cea mai edificatoare. Ea produce efecte plăcute auzului credincioșilor. Și ușurează foarte mult pe cântăreți în executare.

Dar de ce a amuțit strana din stânga?

A amuțit, pentru că de multe ori cântărețul din stânga, necunoscând bine rânduiala tipicală, s'a simțit mai bine alături de primul cântăreț.

A amuțit, pentru că mulți chivernisitori ai bisericii nu s'au mai ostenit să cumpere două sau mai multe rânduri de cărți bisericești pentru slujbă și nefiind decât un rând pe românește, se servesc amândoi cântăreții de el în dreapta.

Intr'un cuvânt, a amuțit, pentru că mai marele bisericii s'a lăsat târît de o alunecare omenască dela disciplina severă a trecutului: s'a creiat un precedent undeva și așa cu ușurință, l-au imitat mai multe biserici. Deci s'a slăbit simțul disciplinii și al autorității, dar este în paguba noastră.

Eliminarea, în mod oficial, a cântărețului din strana stângă, intenționată cândva dar nereușită, nu era în fond decât o confirmare a acestei slăbiciuni, tolerată în sânul bisericii noastre.

Ca atare, de ce râvnesc din toată inima ridicarea strănii din stânga la cinstea ei cuvenită?

a) Fiindcă nicăieri nu găsim scris în Canoanele și rândueile Bisericii că o putem părăsi din motive de neștiință, de sărăcie sau de modă.

b) Fiindcă nicăieri nu ne îndreptățesc tipicile bisericești că executarea în comun a unor cântări ar putea să înlăture strana, fie din dreapta fie din stânga.

c) Fiindcă această cântare alternativă din strane este încuviințată și rânduită de Sfinții Părinți și noi nu putem părăsi o tradiție ecumenică decât tot prin consensul Bisericii sobornicești, ceiace ar fi contra bunului simț și armoniei clasice, urmărite în alternanța, în variația sau în culoarea cântărilor bisericești.

Cunosc câțiva preoți cu simț muzical și cu evlavie, cari din inițiativă proprie au luat măsurile cuvenite și au reînființat strana din stânga, părăsită din bătrâni și ne mai auzită de mult de către popor. Cinste lor!

De aceea, cred că a sosit vremea ca înalta autoritatea să dea un ordin pentru a funcționa regulat și după tipic amândouă strănile în bisericile care au părăsit și au făcut să amuțească strana din stânga. Mă feresc să dau exemple, fiindcă nu intenționez să jignesc, ci să zidesc. Rog numai ca cine se găsește în această situație să cântărească bine cele susținute.

Deci în interesul edificării noastre și al păstrării ordinei, care este «nervum rerum», propun:

Cine nu știe rânduiala, s'o învețe. Cine n'are decât cărți vechi, care abia se silabisesc de cântăreții tineri, să cumpere noi și două rânduri, pentru ambele străni sau să se învețe serios scrierea și citirea chirilică.

Cine vrea să înlocuiască, în anumite momente, strana din dreapta sau din stânga cu executarea cântărilor în comun de către mulțime sau cor ales, *s'o facă numai după îndreptare impuse de Sfântul Sinod*. Căci cântarea în comun își are rațiunea și folosul ei, dar e bine să se facă în așa chip, ca să nu se surpe tradiția istorică și firească a Bisericii.

Și să nu-și închipue cineva că se poate confunda «tradiția păstrării inerte» cu «tradiția creațiunii fără preget», observă, cu bună dreptate, un profesor academician de muzică bisericească.

Am mai scris cândva tot în o revistă bisericească despre modul cum trebuie să înțelegem cântarea în comun *în biserică* și distingeam între cântarea în comun din biserică și aceea

din *afară de biserică*. Știu că și astăzi chestiunea este discutată.

Totuși repet că *numai dispoziția superioară a Sfântului Sinod trebuie cunoscută și practică*.

În concluzie, mare satisfacție aș avea, dacă toate bisericile în care strana stângă a tăcut până acum, ar lua măsurile de cuviință ca pe viitor să se audă ca și în trecut, când chiar domnii țării nu se rușinau să cânte în strane.

E frumos. E firesc. E edificator și demn.

Se dovedește lumii că Biserica este o forță, o ordine, o disciplină și o armonie a vieții, păstrată *curată* în curgerea vremurilor schimbătoare.

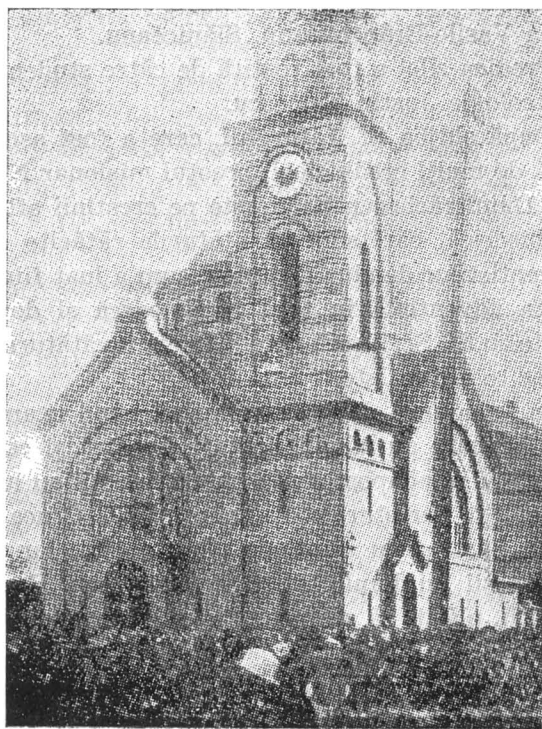
Pr. MIHAIL S. STANESCU

Turnu-Măgurele

B I S E R I C A D I N V Â R Ș E Ț

Episcopia ortodoxă din Caransebeș înainte de a deveni și „română“, era contopită cu cea sârbească din Vârșeț, azi în Jugoslavia. Acolo Șaguna a fost profesor la seminariul teologic și un timp și secretar la episcopul sârbesc. Dar parohie română acolo nu era, ci — fiindcă jurul avea foarte puternice comune românești — s'a creiat un protopopiat român. Parohie ortodoxă română a înființat pentru prima dată acolo I. P. Sf. Patriarh Miron, când era episcop la Caransebeș. Care constatând că acolo sunt peste 800 suflete, cari s'au declarat Români ortodocși — a decretat parohia înființată. Dar lucru interesant, dintre Români, cari mai înainte erau înscrși în lista parohială a Sârbilor, unii au continuat să rămână la Sârbi. Așa d. e. un Român profesor de liceu s'a declarat Român și membru al parohiei române; iară fratele lui — un om cu mai puțină școală — a rămas la Sârbi. Le trebuia acum biserică; dar puținii Români nu o puteau clădi. Astfel toate spesele clădirii s'au exoperat dela nemuritorul I. I. C. Brătianu, care a aflat calea a le putea da. Ce a mai trebuit s'au colectat din toate părțile. Cum însă biserica se clădea în o piață cu case mari — P. Sf. episcop Miron a dispus să i se facă un turn potrivit, care să scoată clădirea la iveală. Iată prima clădire de acest fel, pe care — în

forme superioare și mai impunătoare, cere a se imita și acum în orașele cu clădiri mari, chiar blockhousuri, ca să domineze împrejurimea pe cât e posibil. Publicăm biserica din Vârșeț. Pagubă că turnul în fotografie nu-i complet.

Catedrala Ort. Rom. din Vârșeț (Banatul Jugoslav).

C R O N I C A I N T E R N A

M I S I O N A R E

**Ședințele misionare din parohiile
Odobești și Tomșani, jud Dâmbovița.**

Duminecă 5 Decembrie 1937, a avut loc în parohia Odobești, jud. Dâmbovița, o ședință misionară pentru a lămuri credincioșii creștini-ortodocși despre învățăturile rătăcite ale sectanților adventiști de ziua șaptea.

Cu acest prilej a avut loc și ședința cercului pastoral de sub prezidenția p. c. preot Ștefan C. Voicu-Românești.

Služba Sf. Liturghii s'a făcut în sobor de către preoții: Ștefan C. Voicu-Românești, Ion Săvulescu-Vlăsconi, Iorgu A. Ionescu-Crovu, Vasile Marinescu-Găiseni, Gh. Mariuța-Potlogi, Nica Vasile-Brâncoveanu, Slăniceanu.

Predica zilei a fost rostită de către studentul în teologie Justin Tomescu.

După slujba Sf. Liturghii, care a fost ascultată de mulți credincioși, preotul misionar Nestor Dumitrăchescu lămurește pe creștinii aflați în biserică, cari sunt învățăturile rătăcite ale adventiștilor de ziua a șaptea, cum a luat ființă secta adventistă în țara românească și dovește cu Sf. Scriptură netemeinicia învățăturilor rătăcite adventiste.

În vremurile de grea cumpănă când neamurile barbare au năvălit în țara noastră și când Românii se adăposteau în munți, preoții au luat cu ei Sf. Scriptură, Sf. Taine și Sf. Cruce și le-au păstrat cu sfințenie până astăzi, iar nu strămoșii lui Paulini, Ștefan Duitrescu, Bauer și alții, plătiți să seamene zăpăzanie între noi Români.

La sfârșit, părintele misionar Nestor Dumitrăchescu face legământ cu credincioșii aflați în biserică, că nu vor mai cumpăra nimic dela meseriașii adventiști și nu vor mai intra în plug cu plugarii adventiști, nu vor mai avea nici

un fel de legătură cu vrăjmașii bisericii Domnului Iisus Hristos.

Se fac atenți credincioșii că legământul este făcut în biserică și în numele Domnului Iisus Hristos, capul Bisericii, deci cine nu-și ține legământul este pedepsit de Dumnezeu.

Acest legământ a impresionat foarte mult pe credincioșii creștini ortodocși.

A urmat parastasul pentru morții în război, după care preoții au luat masa la preotul paroh Ștefan Ionescu.

*

După amiază la orele 4 a avut loc o ședință misionară în parohia Tomșani, la biserica filială Mărunțișu.

După o scurtă rugăciune făcută de c. preot-paroh Luca Ciucă, preotul misionar Nestor Dumitrăchescu povestește pe scurt cum s'a întemeiat de Domnul Iisus Hristos Biserica creștină, cum apostolii Lui au lăsat prin hirotonie arhieriei, preoți și diaconi cari să păstorească Biserica și cum s'au ivit încă dela începuturile Bisericii oameni rătăciți cari sub cărmuirea diavolului au încercat să aducă desbinare între creștini prin răspândirea de învățături rătăcite. Astfel de oameni are diavolul și astăzi și se slujește de ei ca să tulbure viața pașnică a credincioșilor creștini și români. Printre aceștia sunt adventiștii cari s'au cuibărit și în satul Mărunțișu. Li se spune ascultătorilor cari sunt învățăturile rătăcite ale sectanților adventiști, cari sunt strănepoții în credință ai lui Luther.

Se întreabă credincioșii dacă au auzit vreodată învățând din fața altarului vreun preot: furați, înșelați, jurați strâmb,

Credincioșii răspund *că niciodată.*

Adventiștii își fac reclamă că înainte de a se fi făcut adventiști furau, curvau, înșelau, etc. Dar oare Biserica lui Hristos îi îndemna la faptele dracului?

Există vreo piedică pentru un creștin ortodox de a fi cu adevărat credincios?

Adventiștii nesocotesc ierarhia Bisericii, icoanele, sf. taine, tot ceea ce este scump și sfânt pentru creștinul ortodox.

Adventiștii învață că Sâmbăta este ziua de odihnă pentru creștini, însă învățătorii lor sunt niște înșelători. Orice adventist cu mintea lim-

pede și căruia îi place adevărul, când citește în Deuteronomion (a doua Lege) în capitolul 5 versetul 15, se încredințează pe deplin că Sâmbăta a fost poruncită Evreilor ca zi de odihnă în amintirea ieșirii din robia Egiptenilor, deci numai pentru Evrei, cari au fost robi în Egipt.

Această sărbătoare este la fel cu ziua de 10 Mai pentru noi Românii, ziua neatârării noastre, a desrobirii noastre dela Turci, după cum Sâmbăta este ziua desrobirii Evreilor din robia Egiptului.

Această poruncă face parte din Legea care a fost obligatorie până la Sf. Ioan Botezătorul după cum însuși Domnul Iisus Hristos a spus și se află scris în Evanghelia după Luca în capitolul 16, versetul 16.

De la vremea când a început Domnul Iisus Hristos să învețe, Legea a rămas numai ca o istorie a felului cum a fost cârmuit poporul în căpătânat al Evreilor; pentru creștini dreptarul de viațuire este învățătura Mântuitorului Iisus Hristos.

După acestea preotul misionar Nestor Dumitrăchescu explică ascultătorilor — printre cari au fost: un adventist și doi admiratori ai adventiștilor — cum arhieriei, preoții și diaconii sunt cârmuitorii și învățătorii Bisericii lui Hristos, cari au primit darul preoției prin hirotonie dela urmașii direcți ai apostolilor.

Dela care urmaș al apostolilor a primit darul preoției, Paulini, Ștefan Dumitrescu și alți conducătorii ai adventiștilor? Dela nimeni. Deci nu au dreptul să învețe în numele Domnului Iisus Hristos. Ei sunt lupii răpitori despre cari vorbește Mântuitorul.

Cel dintâi dintre cârmuitorii Bisericii lui Hristos în România este arhierul arhiepiscop și mitropolit Miron patriarhul, care cârmuiește cu mulți arhierii ce formează Sf. Sinod, Biserica lui Hristos din țara românească.

Acest înțelept cârmaci a ales preoți pe cari îi trimite, adică misionari, cari să învețe calea se roage lui Dumnezeu, ca să-i aducă la cunoștința adevărului, dar Biserica oprește pe creștinească. Pentru cei rătăciți creștinul trebuie să adevărului celor rătăciți, iar celor credincioși tința adevărului, dar Biserica oprește pe creștinul ortodox să aibă legături cu ereticii.

Se face legământ înaintea lui Dumnezeu că nu vor mai avea legături de niciun fel cu ereticii-adventiști până când nu se vor întoarce în Biserica lui Hristos.

Sunt făcuți atenți credincioșii că cel care calcă legământul e pedepsit de Dumnezeu.

La sfârșit se împarte creștinilor broșuri din biblioteca «Apostolul» a Sf. Arhiepiscopii.

ASISTENT

Se reîntorc dintre fii rătăciți.

În parohia Cotești-Muscel, la câțiva ani după război, se încuibase adventismul, prin propagandistul neobosit al acestei secte: Gh. Staicu, cunoscut pentru activitatea sa în căile rătăcirii, de multă lume, căci era și este și azi comisioner, făcând zilnic, drumul C.-Lung-București și retur, cu trenul. Nu cruța nicio oboseală, atât prin viu graiu, cât și împărțind broșuri ale sectei sale, în a propovedui suszisa rătăcire. Cu timpul s'au ivit și alți rătăciți, ca: studenți în Biblie și tudoriști, în parohia Cotești-Muscel.

Aceasta era situația la venirea în fruntea acestei parohii a noului preot paroh, în anul 1935, în urma unor grave turburări, întâmplare în parohia aceasta, cari tulburări întărise și propagase mai mult spiritul sectar.

Datorită muncii neobosite în predicarea cuvântului Sf. Evanghelii, a dragostei de păstor sufletesc, a spiritului misionar, de care este în-sufletit acest preot tânăr, situația a început să se amelioreze. Locuitorii com. Cotești au părăsit ura contra sf. biserici, pe care le-o strecurase în suflet sectanții și au început să revină la biserică toți cari trecuseră la secte neobservând formalitățile legii cultelor.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, în timpul din urmă s'a înregistrat un nou fapt îmbucurător, căci alți câțiva dintre fiii rătăciți au văzut că sunt pe calea pierzării și s'au întors iarăși la sf. biserică, botezându-se. Faptul este cu atât mai îmbucurător și dătător de nădejde, căci privește pe *primul inițiator în căile rătăcirii*, în com. Cotești-Muscel pe: *propagandistul Gh. Staicu*, care în ultimul an a *încetat orice activitate sectară*. Anume și-a botezat pe cele două fice ale sale, rămasse nebotezate, datorită ideilor rătăcite de mai înainte, pe: Stela și Filofteia.

Să rugăm pe Bunul Dumnezeu ca și ceilalți fii rătăciți să-i întoarcă din calea pierzării.

BINEVESTITOR

ADMINISTRATIVE BISERICEȘTI

din regulamentul pentru preoți și diaconii pensionari.

Un nou regulament pentru modificarea art. 2, 12 și 16, din legea generală a pensiilor, a apărut în Monitorul Oficial nr. 270, cu privire la pensionarea preoților și diaconilor.

Acest regulament precizează:

Preoții și diaconii au drept la pensie în modul și condițiile prevăzute în legea generală de pensii, la împlinirea vârstei de 65 ani.

Ei vor fi scoși la pensie din oficiu, obligatoriu, pentru limita de vârstă de 70 ani împliniți.

Ce atribuții au preoții ajutători

Clericii puși în retragere facultativ și cei scoși la pensie pentru limită de vârstă sunt considerați de drept preoți ajutători la biserică unde au funcționat, pe lângă personalul activ al parohiei.

Preoții și diaconii pensionați în cazurile de mai sus, rămân preoți ajutători pe lângă personalul salariat, cu atribuțiile următoare:

Să officieze toate serviciile religioase în biserică și în enorie. La slujbele care reclamă prezența tuturor preoților bisericii respective, preoții pensionați vor participa ca și ceilalți preoți ajutători.

Repartizarea sectoarelor enoriei, în ce privește felul cum vor îndeplini slujbele la domiciliul credincioșilor clericii salariați și pensionați precum și ordinea îndeplinirii serviciilor religioase cari cer numai un preot, vor fi stabilite de chiriarhul locului, ținându-se seamă de drepturile conferite clericilor pensionați, prevăzute în lege.

Veniturile epitrahilului.

Preoții pensionați la 65 sau 70 de ani pot încasa contribuții dela credincioși, acele contribuții benevole, numite venituri ale epitrahilului, pentru serviciile religioase prestate în cadrul normelor stabilite.

Folosința casei parohiale

Acești preoți pensionați au dreptul la folosința casei parohiale, în limita posibilităților de fapt, și numai după ce, mai întâiu, a fost satisfăcut personalul slujitor salariat.

Se va acorda, însă, preferință, după paroh, preoților pensionați din oficiu, să locuiască în casa parohială, dacă se constată că au contribuit înainte de 20 Aprilie 1937, într-o mare măsură, la construirea sau îmbunătățirea acelei case.

Preoții și diaconii pensionați n'au însă folosința sesiei parohiale, rezervate exclusiv, personalului salariat al parohiei.

Dreptul la pensionare când intervine o infirmitate.

Când un preot sau diacon în funcție a contractat o infirmitate sau leziune, care-l face inapt și impropriu serviciului, acest preot sau diacon dobândește dreptul la pensionare, orice vârstă ar avea, în condițiile arătate în art. 12 din legea pensiilor.

Incapacitatea în serviciu, din punct de vedere al îndatoririlor religioase profesionale, a preoților și diaconilor va fi constatată și hotărâtă de consiliul eparhial, în ședință plenară, cu aprobarea chiriarhului locului.

CULTURALE

În ziua de 3 Octombrie cor., centrul parohial Românești Dâmbovița și-a ținut obișnuita ședință în Parohia Românești. De dimineață s'a oficiat serviciul liturgic în sobor de toți preoții cercului în frunte cu P. C. Protopop H. Oprescu. Predica a fost rostită de Pr. Gh. Mariuța-Potlogi, care a vorbit despre «milostenie».

Ședința publică s'a ținut în școala primară, deschizându-se la ora 3 p. m., cu «Trâmbițele sună», cântat de corul școalei, sub conducerea d-lui învățător I. Rădulescu.

Păr. Protopop ține cuvântul de deschidere, arătând scopul conferințelor pastorale, după

care dă cuvântul Păr. I. Săvulescu-Vlăsceni, care vorbește despre respectul ce trebuie arătat preotului. Sf. Sa combate anumite păreri greșite și purtări nechibzuite față de preot, arătând roșul preotului în viața satelor.

Corul: Dor de primăvară. Se recită, Cântecul plugarului; Cântec de țară; Sfârșit de Toamnă; Martie; Limba românească; Hora satului.

Păr. Președinte Ștefan Voicu vorbește despre «sfințească-se Numele Tău». Sf. Sa combate înjurăturile și vorbele de ocară, arătând cum trebuie să sfințim numele lui Dumnezeu. Corul: Fie zi cu soare...

Păr. Președinte încheie ședința la ora 5 p. m., rezumând cele lucrate în parohie și îndemnând pe credincioși să pună în practică învățăturile ascultate.

Ședința următoare a cercului pastoral Românești, a fost ținută în parohia Brâncoveanu, începând prin serviciul liturgic — în sobor, — oficiat de preoții cercului în frunte cu P. C. Protopop H. Oprescu. A predicat Pr. Gh. Mariuța-Potlogi, explicând evanghelia zilei. Ședința publică s'a ținut în școală, deschizându-se la ora 2¹/₂ p. m., cu «Trăiască Regele» cântat de corul școlii. Păr. Președinte deschide ședința, după care își dezvoltă subiectul «Cultul Sfintei Fecioare». C. Sa, arată temeiul scripturistic al acestui cult, spulberând acuzațiile de idolatrie, ale sectanților. Corul: Frunză verde dintre vii. Se recită: Toamna, O fată mică se închină, Cerbul cu stea în frunte, Mama, Strămoșii. Corul: Avem o mândră țară. Păr. Gh. Mariuța, vorbește despre sănătate și felul cum trebuie să o păstrăm. Păr. Președinte încheie ședința, rezumând cele lucrate și mulțumind P. C. Protopop pentru bunăvoința ce a arătat participând la acest cerc și credincioșilor, cu îndemnul de a pune în practică cele ascultate.

Tânărul d-l Bratu își exprimă în frumoase cuvinte părerea că puterea spirituală este cea care trebuie să însușească toate celelalte puteri din sat, dacă voim să ne păstrăm și să ne întărim țara.

P. C. Protopop H. Oprescu arată că preoțimea nu-și face decât datoria de propovăduitori ai cuvântului Domnului venind prin sate, credincioșii să-i asculte și să le urmeze învățătura. Ședința s'a încheie la 5 p. m.

La 3 Octombrie 1937 cercul pastoral Bilciu-rești-Dâmbovița și-a ținut ședința sa regulată în parohia Slobozia. De dimineață s'a oficiat Sf. Liturghie în sobor, răspunsurile fiind date de corul cântăreților. Predica a fost rostită de Pr. Al. Albu-Socet. La sfârșitul sf. Liturghii s'a oficiat și parastas pentru eroii morți în războiu.

A urmat ședința intimă la care Pr. V. Dumitrescu președintele cercului a tratat subiectul «Despre Sf. Cruce». Au făcut completări preoții: Al. Albu, Sebastian Pârvulescu și Dinu Urlățianu.

După masă a urmat ședința publică care s'a ținut la școala primară din localitate. S'au rostit poezii și s'au executat coruri de elevii școlii respective. S'au rostit apoi următoarele conferințe: 1. «Jurământul» de Pr. Dinu Urlățianu, 2. «Prin suferință la bucurie» de Pr. S. Pârvulescu, 3. «Pelagra și oftica» de d-l doctor I. Ciulin medicul regiunii Bilciu-rești, dând sfaturi medicale în această privință.

Cercul pastoral «Bolvani» a ținut în ziua de 17 Octombrie 1937 ședința sa în Parohia Dâmbovicioara, unde au fost prezenți cucernicii preoți: M. Popescu-Conțești, N. Tănăsescu-Boteni, C. Mihăilescu-Cornetu, C. Necșulescu-Braniștea, I. Teodorescu-Podu-Rizii, I. Ștefănescu-Bolvani și I. Popescu-Dâmbovicioara.

S'a săvârșit Sf. Liturghie în sobor răspunsurile fiind date de cântăreții cercului. Predica a rostit-o Pr. N. Tănăsescu-Boteni, explicând evanghelia zilei. La ședința intimă a vorbit Pr. I. Popescu-Dâmbovicioara, despre: «Sfânta Tradiție».

La ora 3 p. m., s'a ținut ședința publică în școala primară. Intre punctele unui program cultural, executat de elevii școlii, conduși de d-l Gh. Bujilă —director— au conferențiat următorii preoți, după ce ședința a fost deschisă de Pr. I. Ștefănescu —președinte.

1. Pr. M. Popescu-Conțești vorbește despre «căsătorie și concubinaj». A vorbit despre căsătorie la păgâni și la Ebrei. După aceea despre căsătorie la creștini; cum a înțeles-o Mântuitorul sfințind-o, apoi biserica considerând-o ca o taină, unde Sf. Duh se coboară. Vorbește apoi, despre «concubinaj», care se apropie de căsătoria păgână; iar mai apoi de comunismul în familie, prin necotirea căsătoriei sfințite de

biserică. Indeamnă lumea să se apropie de învățătura Bisericii, ocrotitoarea sufletelor și îndrumarea lor către mântuire. Dă exemple din Sf. Scriptură și vieța noastră

2. Pr. C. Necșulescu-Braniștea: «Dece serbăm Duminica și nu Sâmbăta?». Cu temeuri scripturistice explică acest subiect, care este de actualitate în satul acesta, unde vin foarte des adventiștii să facă propagandă. Poporul ascultă cu interes, care este adevărata învățătură.

3. A vorbit d-l Învățător Gh. Bujilă despre rostul venirii apostolilor satelor — preoți și învățători — în sate. Face apel la popor să pună în practică cele auzite, cari sunt spre binele nostru sufletesc. Ședința se încheie de Pr. Ștefănescu — președinte — care face un rezumat al celor spuse aci. Spune că nu s'a vorbit decât pentru binele sufletului nostru.

Localul școlii, unde s'a ținut ședința publică, a fost arhiplin de credincioși.

La 14 Noembrie 1937 s'a ținut ședința cercului pastoral «Bolvani», la parohia Boteni Dâmbovița, la care a luat parte și Pr. H. Oprescu — protoiereul circ. III — fiind fixată și instalarea Pr. N. Tănăsescu, noul Paroh din Boteni; deasemenea Domnul Prof. universitar Teodor Popescu.

S'a oficiat Sf. Liturghie în sobor, sub preoția Pr. protoiereu.

Predica a fost ținută de Pr. C. Necșulescu-Braniștea. A explicat Sf. Liturghie a zilei: Samarineanul milos, cu multă convingere pentru săteni.

După Sf. Liturghie s'a oficiat «Tedeumul» pentru instalarea Pr. N. Tănăsescu, noul paroh. Părintele Protoiereu citește, «cartea de hirotonie» a Pr. Tănăsescu, după care vorbește, cu mult duh creștinesc enoriașilor, cărora le spune multe învățături folositoare de suflet. Incurajază pe noul paroh în noua misiune, recomandându-i și căile de urmat. Mai vorbesc d-nii: Profesor universitar Teodor Popescu din partea celor născuți aci, în Boteni; Pr. Ilie Ștefănescu, președintele cerc. pastoral, d-l Barbu Popescu, controlor c. f. r. și d-l Goga Ionescu, din Titu.

Solemnitatea instalării s'a terminat într-o atmosferă de înălțare sufletească.

Ședința publică s'a desfășurat între orele 3-5 p. m., sub președinția Pr. I. Ștefănescu. Au

conferențiat d-l Teodor Popescu, Profesor universitar, dând multe sfaturi locuitorilor, despre purtarea față de biserică și suflet. Părintele Ilie Ștefănescu explică art. I din «Simbolul credinței».

Domnul Director al școlii, Gh. Toader a dat concurs cu elevii școlii, ca ședința publică să fie cât mai interesantă. Coruri bine pregătite, declamări de poezii și mici scenarii de teatru sâtesc, au fost contribuție de mult preț.

Pr. Ștefănescu încheie ședința publică, cu îndemnuri de mult preț sufletesc.

CĂRȚI

AL. LASCAROV-MOLDOVANU: *Tătunu*, roman. Edit. Cugetarea București. Prețul 60 lei.

Cei ce n'au gustat încă, până în prezent, din frumusețea senină a tuturor operilor d-lui Al. Lascarov-Moldovanu, — acest artist al penei scriitoricești, ce și-a pus întregul său talent în slujba scrisului creștin, — vor găsi în lucrarea d-sale de față, o operă minunată, mai minunată decât toate cele apărute până în prezent și care-l urcă tot mai sus pe drumul gloriei scrisului românesc. Cei ce încă nu s'au simțit captivați de un scris cu adevărat sănătos, care să-ți aducă în suflet acorduri sublime din armonia altor sfere decât cele pământești și să picure în inimi ceva din seninătatea cerului albastru, — vor simți farmecul nespus al penei scriitorului duios și profund creștin, și oglindirea unui adevărat paradis ceresc, în cugetul omenesc legat prea mult de cele trecătoare. Iar cei ce luptă eroic pe frontul vieții omenești — pentru apărarea celui mai sfânt patrimoniu: „căminul creștin“, de toate puterile nevăzute ce isbesc așezarea lui pusă de însuși Fiul lui Dumnezeu, vor afla în „*Tătunu*“ o mică oază literară din care își vor adăpa sufletele, și din care vor lua îndemnul apărării și pentru viitor a acestor sfinte temelii.

Lucrarea de față este o apologie a căminului creștin, pe care caută să-l ferească de

orice clătinare și să-l așeze pe pedestalul înălțat de creștinism. Mulți dintre scriitorii noștri, conștienți de loviturile pe care căminul românesc, în special, le primește și dinăuntru și din afară, dela dușmani văzuți și nevăzuți, au luptat și luptă neconținut, pentru noua lui încreștinare. Căci trebuie să recunoaștem că așa cum se prezintă, căminul creștin a părăsit calea de lumină, iubire și duh evanghelic arătată de creștinism și pe care trebuia să meargă în viitor. Meritul acestor luptători este nemăsurat. Și este așa de mare meritul lor, pentru că familia este pivotul societății și al vieții creștine. Ea este temelia oricărei bune rândueli și toată omenirea știe acest lucru.

D-l Al. Lascarov-Moldovanu este cel mai aprig luptător pe frontul acesta spiritual. Încă din anul 1933 a dat alarma pentru salvarea căminului românesc prin duiosă lucrare: „*Mamina*“, de o frumusețe și valoare fără seamăn, și care l-a consacrat definitiv posterității. Iar prin lucrarea de față — asemănătoare în ce privește concepția creștină cu „*Mamina*“, autorul dovedește publicului cititor că-și merită locul din fruntea tuturor scriitorilor creștini români, unde critica literară l-a așezat de mult.

* * *

Tătunu — nume isvorit din gingășia și navitatea copiilor adunați în jurul unui basm cu lupte, tunuri și soldați — este un om fericit, înconjurat de o soție ideală și de copii dragălași, cari sunt pentru el adevărații îngeri ce-i dau puteri noi în lupta pentru existență. Și e fericit pentru că el e convins că fericirea e cu puțință în lumea aceasta. Cei ce socotesc contrariu, ei însuși fac să nu existe fericire. Așa cugeta Tătunu în clipele de popasuri duhovnicești, în zilele de odihnă sufletească și reconfortare spirituală.

Dar mersul fără seamăn de repede al lumii toarnă pe nesimțite, peste lumina clară din sufletul lui Tătunu, o vagă melancolie. Sub lumina neagră a acestei melancolii, el simte cum pătrund în sufletu-i valuri de simțiri streline ca și ținuturile din care veneau. Și sufletul lui rămânea într'un fel de uimire care era prima oscilare în drumul drept pe care pornise.

Și temelia căminului său începe să se clătine. Tătunu însă luptă cu sine însuși și luptă

e aprigă. Dar puterile nevăzute și dușmane nu reușesc să sfarme temelia aceasta solidă și astfel își recâștigă căminul. În sufletul lui însă tot mai rămâne o turburătoare simțire a întoarcerii vremurilor și a prea repedei treceri a timpului.

Copiii cresc, timpul trece pe nesimțite și în goana lui aduce pentru Tătunu cea mai mare nenorocire: războiul mondial. Împreună cu doi copii ai săi pleacă pe front, unde luptă vitejește cu urgia dușmanilor și cu lipsurile zilelor de tristețe.

Aci primește cea mai dureroasă lovitură: unul din copii săi moare chiar pe brațele părintelui său. Durerea lui e neînchipuită: e dincolo de ținutul lacrimilor. Și Tătunu primește neclintit această lovitură. Moartea copilului său îl încredințează că într'adevăr există D-zeu, cel care i-a chemat copilul la El și pe care-L simțea pătrunzând în camera cea mai tainică a sufletului lui, deretecând totul și punând cu înțelepciune toate lucrurile la locul lor. Tătunu își plânge deci copilul, pentru durerea lui părintească, dar își înalță duhul spre înțelegerile acestea și mulțumește lui Dumnezeu pentru chemarea ce i-a făcut copilului său. Și pentru prima dată cere iertare — plângând — lui Dumnezeu, — pentru toate uitările din trecut.

Un alt copil — cu mult mai târziu — îi dă prilej lui Tătunu să se convingă că greșelile copiilor și mai ales stăruirea în aceste greșeli se datoresc părinților. Nu forța, cuvântul aspru sau ambiția părintească, poate să călăuzească pe copil în viață, ci dragostea cu puțință de împotrivit.

Iată cum, prin jertfe jarul ei fără Tătunu dobândește, din nou pacea în căminul său, din care ca și dintr'un stup de albine iau naștere altele. „Și jertfele părinților nu trebuiesc cunoscute decât de D-zeu, căci altfel ele devin poveri pe umerii copiilor, cari nu trebuie să aibe altă grijă decât aceia de a-și face drumul vieții mai sigur și mai ferit de nepotrivite îngreueri.

Intr'un târziu, când podoaba albă a bătrâneții incununase capul lui Tătunu, și când soția sa — adevărata tovarășe în viață și stălpul de care era ancorat căminul — trecuse în lumea de dincolo de moarte, Tătunu înțelese că trebuia să ferească dragostea copiilor lui de vreo scădere, întunecare sau pieire. Și atunci, cu duhul înălțat, cu ochii privind cerul în mirată și mângâietoare așteptare, și cu chi-

pul pe care prind a miji lumini căzute din ceruri. Tătu nu se retrase într'o mănăstire, îmbrăcând haina cernită a monahismului...

Iată o prea scurtă însăilare a lucrării de față, precum și chipul în care autorul caută, pe vremurile acestea pline de răutate, să așeze căminul românesc pe vechea sa temelie creștină.

N'ar trebui pierdut din vedere nici faptul că autorul își dedică această operă prietenilor săi „cari sunt mulți și buni“; și închinarea aceasta călduroasă este un cuvânt mai mult pentru spiritul creștin de care este străbătută această lucrare, ca și întreaga operă a d-lui Al Lascarov-Moldovanu.

Deaceia recomandăm călduros această lucrare preoțimii Sf. Arhiepiscopii, precum și tuturor celor ce se interesează de soarta căminului românesc, pe care-l vor așezat pe temeliele purității creștine.

Pr. I. TĂNĂSESCU-SĂHĂTENI: *In clipe de tăcere*, versuri, editura librăriei Ion Călinescu-Buzău. Prețul 40 lei.

Recomandăm deasemenea lucrarea Păr. I. Tănăsescu-Săhăteni, ce cuprinde gânduri și frământări sufletești puse în versuri îngrijite. Sunt versuri religioase și de multe ori autorul reușește să creeze imagini cu adevărat poetice cu adâncă înțelegere religioasă.

Cererile se vor adresa librăriei editoare.

I. D. LECCA

INFORMAȚII

Joi 13 Ianuarie a. e., I. P. Sf. Patriarh a prezidat ședința consiliului central bisericesc, convocat în palatul patriarhal, pentru chestiuni urgente.

S'au discutat diferite probleme de ordin administrativ, (alegeri, numiri, contestațiuni, donațiuni, etc.) situația Bibliei tipărite și tipărirea unei Biblie pentru popor.

Parohia Bisericii Sf. Anton-Curtea Veche, din București, str. Carol 33, aduce la cunoștința cucernicilor preoți, că a editat în stil ortodox icoana Sf. Anton cel Mare, cu aprobarea Sf. Sinod, scoțând-o în trei mărimi, pe hârtie și pe carton, găsindu-se de vânzare atât la parohia editoare, cât și la tipografia Cărților bisericești, unde se poate comanda.

TELEGRAME

*Sanctității Sale Miron Cristea,
Patriarhul României*

LOCO

București. — Cu ocazia anului nou, urez Sanctității Voastre deplină însănătoșire și viață lungă. În anul 1937, ați tras clopotele redeșteptării naționale, devenind astfel sfântul neamului românesc.

Deie Domnul, ca în anul — care începe — să aveți bucuria de a vedea împlinită strălucirea Bisericii noastre și visul poporului românesc.

STAN GHÎTESCU
Ministrul Cooperăției

SUMARUL:

Renășterea spirituală a românismului prin tainele și luminile bisericii creștine. Scrisoarea adresată de I. P. Sf. Patriarhul Dr. Miron Cristea tuturor PP. SS. Ierarhi din țară. I. P. S. Patriarh

Scrisoarea d-lui Ministru al Cultelor și Artelor Prof. I. Lupăș către I. P. Sf. Patriarh D. D. Dr. Miron Cristea Anul Nou Preotul Ștefan Florescu

Oameni de pe la noi în istoria neamului românesc: Patriarhul Miron Cristea * * *

Secta Tudoristă. Pr. Nestor Dumitrăchescu

Despre bogăție și sărăcie. Paroh-Pr. Aurel I. Cernea

Minunea lui Dumnezeu . Preotul Anastase Bucur

Strana din stînga. Pr. Mihail S. Stănescu

Biserica din Vârșeț * * *

CRONICA INTERNĂ: — Misionare. — Administrative bisericești. — Culturale. — Cărți. — Informații. — Telegramme.